

סיפור הדלעת

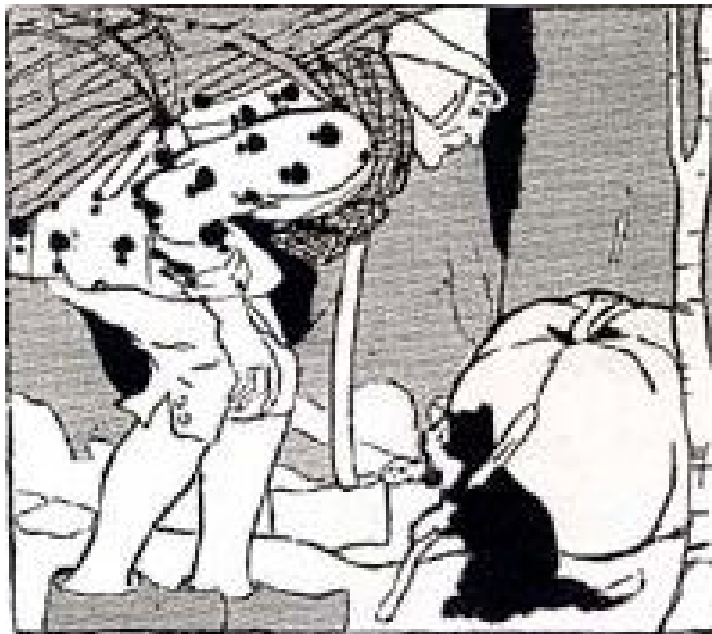
אליסבת א. דילינגהם

בשדה, אחרי החומה, צמחה פעם דלעת כתומה גדולה, לגמרי לבדה. האיכר אסף את כל הדלועים שלו והוביל אותן לסככה, אך הדלעת הזו הייתה מעבר לחומה והוא לא ידע עליה. לכן היא נשארה לבד, והרגישה בודדה מאוד. "הלואי והייתי שייכת למישהו" אמרה. "מיאו, מיאו! כך גם אני!" ילל חתול שחור קטן, שהתמתח וקפץ מחומת האבן שעליה ישן. "בקרוב יבוא חורף" אמרה הדלעת הכתומה הגדולה "הבה נלך למצוא מישהו להשתייך אליו." "כן, הבה נלך" אמר בלהט החתול השחור הקטן "הייתי רוצה להשתייך לילדה קטנה עם פנים בהירים ועיניים נוצצות." "ואני" אמרה הדלעת הכתומה הגדולה "רוצה להשתייך

לילד עליז, ששורק ושר כשהוא עובד. אז בוא ונחפש אותם." והם יצאו. הדלעת הכתומה הגדולה התגלגלה והתנדנדה בדרך ומגחכת לעצמה, והחתול השחור הקטן רץ וקפץ על רגליו הרכות, ונהם בהנאה, כי היה שמח. וכך הם הלכו, מעל השדות ודרך היער. נעשה קר, קר מאוד וגם חשוך. החתול השחור הקטן רעד כשהרוח שרקה בין העצים.

"שמע-נא" אמרה הדלעת הכתומה הגדולה "אינך יכול לישון הלילה בחוץ. מה נעשה?"

אך בדיוק אז ראו אדם שעבר בין העצים עם חבילת זרדים על גבו ושרק בעליזות. "הי! מר חוטב עצים!" קראה הדלעת "אולי יש לך סכין?" "אכן יש לי" אמר החוטב העליז "מה אוכל לעשות למענך?" "רק תחתוך

חתיכת הקליפה שלי, כאן למעלה סביב הגבעול, ותוציא חופן

מהזרעונים שלי, בבקשה" אמרה הדלעת.
והוא מהר עשה כך.

"עכשיו, חתולי השחור" אמרה הדלעת "אם תרצה לישון
הלילה, תוכל להתכרבל כאן, בתוכי, ויהיה לך חמים."
"ולא תרצו לבוא אתי הביתה?" שאל חוטב בעצים.
"יש לך בבית ילדה עם פנים בהירים ועיניים נוצצות?" שאל
החתול השחור הקטן.

"ויש לך ילד עליז, ששורק ושר כשהוא עובד?" שאלה
הדלעת הכתומה הגדולה.
"לא, לא, אין לי ילדים" ענה האיש "אבל יש לי חזיר וכמה

תרנגולות."

"אז אנחנו נמשיך בדרכנו" אמרה הדלעת "ובכל אופן תודה
לך."

והם המשיכו ללכת עד שכוכבים נדלקו בשמיים. ואז החתול
הקטן העייף התכרבל בתוך הדלעת, שם את המכסה עליו
ונרדם.

בבוקר הם המשיכו ללכת, אבל מהר מאוד התחיל לרדת
גשם. פרוותו הרכה של החתול נרטבה.

"מסכן שכמותך" אמרה הדלעת הכתומה הגדולה "כנס
לתוכי ואני אוביל אותך."

"אבל שם חושך בפנים ואינני רואה לאן אנו הולכים" ילל
החתול והצביע בכפה רטובה שלו.

"חלונות!" קראה הדלעת "חלונות כמובן! כמה שאני
טיפשה. חכה כאן, ידידי, תחת הגדר הזו עד שאחזור." והיא
רצה בדרך ישר לנגריה.

"הי, מר נגר!" קראה הדלעת "יש לך סכין?"
"בוודאי יש לי סכין" ענה הנגר "מה אוכל לעשות למענך?"
"חתוך בי כמה חלונות, בבקשה."

והנגר לקח סכין חדה וחתך ארבעה חלונות. הוא עשה
אותם כמו פרצוף, שניים לעיניים, אחד לאף ואחד לפה. והוא
צחק כל הזמן כשחתך אותם.

כשגמר, גם הדלעת צחקה.

"הה-הה-הה!" היא קראה "כמה טוב שיש לי פה בשביל
לצחוק! הה-הה-הה!" והיא צחקה כל הדרך חזרה עד הגדר

שתחתה המתין החתול הרועד מקור.

וגם החתול צחק, והוא טיפס לתוך הדלעת הכתומה הגדולה ושם את המכסה מעליו. כך הם הלכו עכשיו, בגשם, הלאה והלאה.

ובדיוק כשהתחיל להחשיך הם הגיעו לקרבת בית חום קטן

בהירים ועיניים נוצצות.

"על מה אתה חולם, יוני?" שאלה.

"אא" צחק הילד "חלמתי שיהיה לי דלעת-פנס לחג של מחר."

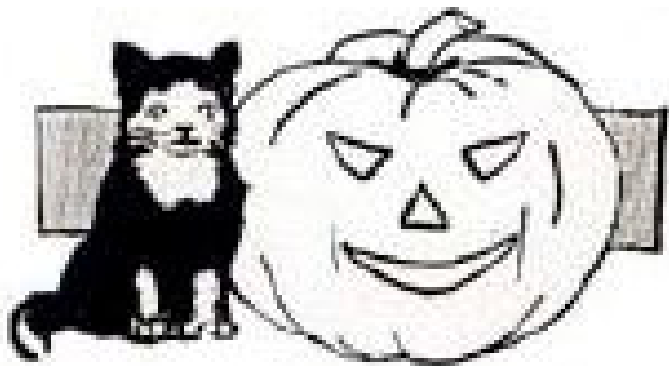
"ואני הייתי רוצה חתול קטן כדי לאהוב אותו" אמרה הילדה הקטנה.

"זה המקום בשבילנו" לחשה הדלעת הכתומה הגדולה והיא התגלגלה ישר לדלת הבית החום הקטן.

"ראה יוני" קראה הילדה "הנה הדלעת שרצית! בוודאי הפיות שלחו אותה. נכון שהיא יפה?"

"אבל משהו שם בפנים" אמר יוני והוריד את המכסה. וחתול קטן שחור קפץ החוצה ישר לזרועותיה של הילדה. "או! או!" הם קראו.

וכשאמא שלהם חזרה הביתה בחושך, מחלון הבית זרחה דלעת-פנס עם נר דולק בפנים, ולידה ישב חתול שחור קטן.

בצד הדרך. שם בחצר הבית עמד ילד קטן שאסף שבבים ושם אותם בתוך סל גדול. הוא שרק בזמן העבודה ופתאום התחיל לשיר.

"חלומות שלי יפים

טוב היה אותם להגשים"

ואז נפתחה דלת ויצאה משם ילדה קטנה, בעלת פנים